

och 13) samt två sk. Av ramlinjen återstå svaga spår. Av runorna 15 och 16 finnas endast spår av hst. Mellan 18 **a** och 19 **k** kan en runa ha funnits. 21 **m** och 22 **p** är skadade och mycket osäkra. Mellan 22 **p** och 23 **i** finnas möjligen spår av tre runor. I runan 29 är hst säker. T. h. finnas spår av bst, möjligen till ett **r**. Runan 30 har tvärs över hst spår av huggning; runan kan möjligen ha varit ett **a**. 31 **p** är jämförelsevis säkert. Av runorna 34 och 35 återstå endast övre delarna av hst. Därefter är ristningen bortnött så när som på några otydliga rester av ramlinjerna.

Bureus (F a 6): ... **isu · sihrap · uu · aim · maruiakr** ... Rhezelius (F a 6): **isi × sihrakyu + auk + mipuiakr × - - - - - r - - -**. Hadorph och Helgonius (B 554): **isu + sihrapur × auk × milukikr × i ... × ikmar × boþur sin +**. Dybeck: ... **isu × si .. apur × uk × m · lu .. ir × a × i · r × ... ur sin**. Brate: Runan 3 är »troligen **r** **h**, möjligen **r** **R**, men knappast **u** ... Därefter är ett snett kors fullt tydligt.» Av runan 6 »finnes blott en skugga». Runan 7 »torde ha varit **r** ... , staven och nedre bistaven äro synliga.» 8 »har varit **† a**; staven är nästan utplånad men bistaven tydlig.» Av 9—10 »finnas blott oläsbara antydningar». Runorna, som nu stå i stenens vänstra kant, »äro så gott som alldeles utplånade ... och av högra slingans runor, som äro tecknade i B 554 och D. II, 274, finnes intet; icke [e]ns runslingan kan med säkerhet igenkännas. De parallella linier, som synas, tyckas icke ha kunnat utgöra densamma, då slingan är så smal i detta fall.»

Ristningen har tydligen redan vid Bureus' besök 1594 varit mycket svårläst, vilket icke enbart torde ha berott på att inskriften har nötts. Den torde från början ha varit mycket grunt huggen. Det skulle vara högst oförsiktigt att med utgångspunkt från den osäkra läsning, som kan åstadkommas, föreslå en tolkning av inskriften. Det är f. ö. långt ifrån säkert, att den någonsin har haft en språklig innebörd. På sådana ristningar finner man flera exempel i trakter, som ligga i det uppländska runstensområdets utkant.

Valö-stenen torde ha tillkommit sent och har sannolikt utförts av en person, som icke har behärskat konsten att rista runor. Det enda man kan säga med någon säkerhet är att ristningen måste ha utförts före 1500-talets början. Då torde nämligen vapenhuset ha uppförts, och stenen har sannolikt lagts in som tröskelsten vid detta tillfälle.

603. Valö kyrka.

Litteratur: B 554, L 267. J. Peringskiöld, *Monumenta* 2, bl. 127.

Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 554).

I Peringskiölds *Monumenta* lämnas följande uppgift om ännu en runsten i Valö kyrka: »J Sakerstie väggen finnes också en mycket förnötter Runesten med några få rijtningar, uthan nogon särdeles behållen skriff» (B 554: »J Sakerstie väggen»; L 267: »Sakerstieväggen»).

Denna sten, vars inskrift tydligen har gått förlorad, är f. n. oåtkomlig för undersökning.

Inskrift (enligt B 554):

- ik

Till läsningen: Av runan 1 finnes endast övre hälften.